

Ügyiratszám: MC/14430-10/2016.
Tárgy: a Magyar RTL Televízió
Zrt. fellebbezésének elbírálása

A NEMZETI MÉDIA- ÉS HÍRKÖZLÉSI HATÓSÁG MÉDIATANÁCSÁNAK

1179/2016. (IX. 26.) számú

HATÁROZATA

A Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Médiatanácsa (a továbbiakban: **másodfokú hatóság**) a Magyar RTL Televízió Zrt. (1222 Budapest, Nagytétényi út 29., a továbbiakban: **Médiaszolgáltató**) által a Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Hivatalának (a továbbiakban: **elsőfokú hatóság**) 2016. július 11-én kelt, MN/14430-4/2016. számú határozata (a továbbiakban **elsőfokú határozat**) ellen benyújtott fellebbezését **elutasítja**,

és az elsőfokú határozatot

helybenhagyja.

E másodfokú határozat ellen nincs helye fellebbezésnek, a közléssel jogerőssé válik. Jelen határozat bírósági felülvizsgálatát a kézhezvételtől számított harminc napon belül a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságnak címzett, az elsőfokú döntést hozó hatóságnál előterjesztett keresetlevéllel lehet kezdeményezni. A keresetlevél benyújtásának a határozat végrehajtására nincs halasztó hatálya, a keresetlevélben a keresettel támadott döntés végrehajtásának felfüggesztés a bíróságtól kérhető. A keresetet a bíróság tárgyalás tartása nélkül bírálja el, a keresetlevélben tárgyalás tartása kérhető.

Indokolás

A hatóság általános hatósági felügyeleti hatáskörében rendszeresen vizsgálja a Médiaszolgáltató működését annak tekintetében, hogy eleget tesz-e a médiaszolgáltatásokról és a tömegkommunikációról szóló 2010. évi CLXXXV. törvény (a továbbiakban: **Mttv.**) hallássérültek számára hozzáférhető műsorszámokra vonatkozó rendelkezéseiben foglaltaknak.

Az elsőfokú hatóság az elsőfokú határozatban megállapította, hogy a Médiaszolgáltató az RTL Klub elnevezésű médiaszolgáltatásán 2016. január-március hónapokban az alábbi törvénytértéseket követte el.

A Médiaszolgáltató 2016. január 17-én, 28-án, február 20-án, március 4-én és 10-én, összesen kilenc alkalommal megsértette az **Mttv. 39. § (2)** bekezdésben foglalt azon törvényi rendelkezést, amely értelmében biztosítani köteles, hogy valamennyi közérdekű közlemény, politikai reklám, hírműsorszám – beleértve a közlekedési híreket, a sporthíreket és az időjárás-jelentést –, politikai tájékoztató műsorszám, valamint a fogyatékos személyekről szóló, illetve esélyegyenlőségről szóló műsorszám, filmalkotás, játék és a 83. §-ban foglalt közszolgálati célokat szolgáló műsorszám magyar nyelvű felirattal vagy jelyelvi tolmácsolással is elérhető legyen.

A Médiaszolgáltató 2016. január 11-én, 17-én, február 16-án és március 29-én, összesen négy alkalommal megsértette az **Mttv. 39. § (5)** bekezdésben foglalt azon törvényi rendelkezést, amely értelmében a feliratozással, illetve jelyelvi tolmácsolással megkezdett műsorszámot a médiaszolgáltató köteles annak teljes időtartama alatt feliratozni, illetve jelyelvi tolmácsolással ellátni.

Az elsőfokú hatóság megállapította továbbá, hogy a Médiaszolgáltató 2016. február 3-án és 16-án, összesen két alkalommal megsértette az **Mttv. 39. § (6)** bekezdésének *második* mondatában foglalt azon törvényi rendelkezést, amely értelmében a műsorszámok szövege feliratozott változatának pontosnak kell lennie, és a képernyő történéseivel szinkronban kell állnia.

Az elsőfokú hatóság az **Mttv. 39. § (2)** bekezdés megsértése miatt esetenként 80 000,- Ft, összesen **720 000,- Ft**, az **Mttv. 39. § (5)** bekezdésben foglaltak sérelme miatt esetenként 185 000,- Ft, összesen **740 000,- Ft**, míg az **Mttv. 39. § (6)** bekezdés *második* mondatában foglaltak sérelme miatt esetenként 285 000,- Ft, összesen **570 000,- Ft** összegű bírság megfizetésére kötelezte a Médiaszolgáltatót.

A Médiaszolgáltató az elsőfokú határozat ellen – a fellebbezés benyújtására vonatkozó törvényes határidőn belül, a fellebbezési díj megfizetésének igazolásával – fellebbezést terjesztett elő.

A Médiaszolgáltató fellebbezésében előadta, hogy álláspontja szerint nem sértette meg az Mttv. 39. § (2), (5), illetve (6) bekezdéseiben rögzítettek, tekintettel arra, hogy a kifogásolt feliratok minden esetben feltüntetésre kerültek, azok a műsorszámok teljes időtartama alatt olvashatóak voltak a képernyőn, továbbá pontosak voltak és a képernyő történéseivel szinkronban álltak, valamint a nézők figyelemfelhívása is megtörtént.

Az Mttv. 39. § (2) bekezdésében foglaltakkal kapcsolatban előadta továbbá, hogy valamennyi kifogásolt adás feliratozása megvalósult és elkészült, továbbá az a megfelelő protokoll szerint a kijátszásra előkészítésre is került. Annak, hogy azt a Hatóság mégsem érzékelte, a Médiaszolgáltatón kívüli oka van. A Médiaszolgáltató tapasztalata szerint bizonyos kábelszolgáltatóknál esetenként felmerülhetnek olyan technikai problémák, amik a teletext zavartalan továbbítását befolyásolják. Ezen, harmadik fél hibájából eredő, a Médiaszolgáltató által nem befolyásolható és nem korrigálható technikai okból előforduló szolgáltatás-kiesések miatt a feliratok rosszul és részlegesen jelenhetnek meg, esetleg hosszabb, üres szakaszokkal tördelve. Álláspontja szerint a műsorjel közönséghez való eljutása olyan összetett folyamat, amiben több résztvevő jár el, akiknek mind tevékenysége, mind felelőssége egymástól egyértelműen elválasztható, s erre tekintettel fogalmazta meg a jogalkotó az Mttv. 39. § (8) bekezdésben a műsorterjesztő felelősségét. A Médiaszolgáltató erre tekintettel vitatta a határozat azon megállapítását, hogy a közte és a műsorterjesztő közötti felelősségi rendszert megosztani nem lehet. Véleménye szerint a törvényalkotónak ezen bekezdés beiktatásával éppen az volt a célja, hogy a felelősséget a jel továbbításának megfelelően ossza meg, vagyis a felelősség a szereplők érdekkörébe eső terület szerint válhasson el egymástól.

Az Mttv. 39. § (5) bekezdésében foglaltak vélelmezett megsértésével kapcsolatban a Médiaszolgáltató arra hivatkozott, hogy a jogszabály megfogalmazásából kiderül, hogy a törvényalkotó a műsorszám egységét előbbre helyezi a folyamatos feliratozásnál. Vagyis abban az esetben, ha a felirat hiánya nem sérti a műsorszám egységét, úgy álláspontja szerint ez nem róható fel neki. A határozat mellékletében felsorolt esetekben az adott műsorszám nettó idejének csupán 0,5–1%-ában hiányozhatott a felirat, és ez véleménye szerint a műsorszám egységét nem sértette. Ha és amennyiben egy közel 60 perces hírműsorszámban pl. 34 másodpercig hiányzik a felirat, úgy az sem a hírösszeállítás, sem a mondanivaló megértését hátrányosan nem befolyásolja. Márpedig a felirat hiánya csak és kizárólag abban az esetben eredményezheti fenti jogszabályhely megsértését, ha az a műsorszám egységének sérelmét eredményez, vagyis a felirat hiánya objektíve teszi lehetetlenné a történet nyomon követését, az ábrázolt szituáció megértését. Különös tekintettel állítható mindez egy hírműsorszám esetében, hiszen a „*Híradóban*” a feliratok, headline-ok, eleve tartalmazzák a hír lényegi információit, aminek olvasásával párhuzamosan a néző, így a hallássérült néző is, figyeli a képernyőn történő eseményeket is.

Az Mttv. 39. § (6) bekezdésében foglaltakkal kapcsolatban előadta továbbá, hogy álláspontja szerint a hivatkozott rendelkezés értelmezése, valamint a határozat mellékletében nevesített esetek elbírálása során nem hagyható figyelmen kívül a 39. § (7) bekezdése, tekintettel elsődlegesen az élő műsor jellegére. Véleménye szerint – ellentétben az elsőfokú határozatban foglaltakkal – nem sértette meg az Mttv. 39. § (6) bekezdésében rögzítetteket.

Hangsúlyozta, hogy a „*Híradó*” és a „*Fókusz*” immár 17 éve élőben jelentkeznek minden nap. A napi szintű élő műsor sajátossága, hogy a beszélgetések, narrációk, felkonferálások csak részben vannak leírva, azok az utolsó percben is változnak, formálódnak, az anyagok sorrendje is cserélődhet, amit legtöbb esetben a teletextet koordináló kollégák is az adással egy időben észlelnek, s a módosításokra próbálnak azonnal reagálni. A kifogásolt esetben sem állt előre rendelkezésre a riportok teljes és végleges szövege, különös tekintettel egyes szinkronokra, valamint a műsorvezetői felkonferálások is változtak, így élőben kellett feliratozni, sőt, bizonyos szövegeket - amelyek egyébként rendelkezésre álltak - élőben kellett a megjelenthez igazítani.

A Médiaszolgáltató vitatta az elsőfokú határozatban foglalt azon megállapítást, mely szerint a „szövegértelmezés szubjektív természetű”. Álláspontja szerint ugyanis az elhangzott szöveghez képest más szavak használata csak kisebb részben szubjektív kérdés, különös tekintettel a vizuális műfaj jellegzetességeire. Véleménye szerint, mivel a képi megjelenítés nem választható el a szöveggörnyezettől, a szinonimák használata a televíziózás során szélesebb körben engedhető meg.

Előadta továbbá, hogy a jogsértéssel érintett esetekben a jelenetek információgazdagsága igen magas volt. Ilyenkor a felirat minimális csúsztatására azért is szükség lehet, hogy a többi, környező jelenettel szemben lényegi képi megjelenítést tartalmazó pillanatokban a néző figyelme ne legyen megosztva, az események képi információtartalma kellően érvényre jusson.

Álláspontja szerint a határozat – azon túl, hogy rögzíti a felirat nem egyezőségét vagy hiányát és késését – konkrétumot nem tartalmaz, így a Médiaszolgáltatónak nem áll módjában a kifogásokra részletesebben reagálni. Az általánosság szintjén mozgó elemzés, véleménye szerint jogsértés megállapítására nem alkalmas. Előadta továbbá, hogy álláspontja szerint az esetleges apróbb csúszások a megértést nem befolyásolták, a követhetőség teljes mértékben megvalósult, különös tekintettel arra, hogy a havi közel 740 órai médiaszolgáltatáson belül mindösszesen néhány percet kifogásolt az elsőfokú hatóság.

Véleménye szerint továbbá a jogszabály eredeti céljának megfelelően járt el, amikor a követhetőség érdekében olykor szükségszerűen rövidített az elhangzottakon. Minderre tekintettel tévedett a Hatóság, amikor azt állapította meg, hogy „a törvényi rendelkezés megsértésének megállapításához elegendő az aszinkronitás, a pontatlanság, a feliratkésés vagy a hiányosság tényének rögzítése”. A hatályos törvényi szöveg ugyanis éppen a követhetőséget és az ésszerűen elvárható módon való pontosságot támasztja követelményként. Hangsúlyozta továbbá, hogy az elsőfokú hatóság által értékelt részekben semmilyen lényeges szám- vagy mértékbeli eltérés nem szerepelt, minden lényegi információ pontosan és megfelelően került feliratozásra.

Az ismételtség megállapításával kapcsolatban előadta, hogy álláspontja szerint téved az elsőfokú hatóság, hiszen a közszolgálati médiaszolgáltatásra és a médiapiacra vonatkozó egyes törvények módosításáról szóló 2014. évi CVII. törvényhez fűzött indokolás kizárólag a kvóta vonatkozásában tér ki a folyamatban lévő hatósági eljárásokra. Vagyis az Mttv. 39. § (4) bekezdésén kívül minden esetben tiszta lappal indult a 2015-ös év. Az ismételtség Mttv. 187. § (4) bekezdésben taglalt konjunktív feltételei jelen esetben nem állnak fenn, ugyanis nem beszélhetünk ugyanazon jogszabályhely megsértésről egyik esetben sem. Elfogadhatatlannak tartja azon indokolást, miszerint az elsőfokú hatóság e gyakorlata azért is töretlen, mert a 2012. július 3-át követően elkövetett jogsértések esetében is ekként járt el. Véleménye szerint az adott törvénysértést megállapítani csak pontos törvényi rendelkezések vonatkozásában lehet.

Az előadottakra tekintettel a Médiaszolgáltató a határozat megváltoztatását, illetve a bírság szankció alkalmazásának mellőzését kérte.

A másodfokú hatóság a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 104. § (3) bekezdésének megfelelően az eljárás során az elsőfokú eljárást és határozatot, valamint a fellebbezésben foglaltakat megvizsgálva megállapította, hogy az elsőfokú hatóság megállapításai helytállóak, döntése és eljárása jogszerű, a fellebbezés megalapozatlan az alábbiak miatt.

A másodfokú hatóság elsődlegesen megállapította, hogy az elsőfokú hatóság eljárása során a jogsértések idején hatályos törvényi előírásokat helyesen értelmezte és alkalmazta, az elsőfokú határozat mellékletében helyesen megjelölte a hiányosságok kezdetét, végét, időtartamát, továbbá a pontatlanságok kezdetét és végét, valamint minden jogsértés lényegét röviden összefoglalta. Ez utóbbival kapcsolatosan a másodfokú hatóság a Médiaszolgáltató fellebbezésében foglaltak kapcsán utalni kíván a bírósági gyakorlatban is megerősítést nyert azon álláspontra, miszerint nincs olyan jogszabályi előírás, hogy a tényállás teljes körű feltárásához a kifogásolt részeket szó szerint idézni kellene a határozat indokolásában (ld. pl. a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 24.K.32.976/2014/10. sz. ítéletét).

I. Az Mttv. 39. § (2) bekezdésben foglaltak sérelme

Az **Mttv. 39. § (2)** bekezdésének megsértése vonatkozásában megállapítható, hogy az elsőfokú hatóság a kifogásolt műsorszámok kapcsán helyesen rögzítette az elsőfokú határozat mellékletének 15., 16. és 17. oldalain található A) pontjai alatt, hogy mely napokon, milyen időpontban sugárzott műsorszámok esetében hiányzott a felirat, illetve a jelnyelvi tolmács annak ellenére, hogy az Mttv. hivatkozott rendelkezése értelmében azokat – műfajokra tekintettel – segédlettel kellett volna ellátni.

A Médiaszolgáltató fellebbezésében előadott azon véleményével kapcsolatosan, miszerint a felirathiány a kábelszolgáltatók hibájából eredő, általa nem befolyásolható és nem korrigálható technikai körülményekre vezethető vissza, a másodfokú hatóság helytállónak

ítélte az elsőfokú határozatban rögzítetteket. Az elsőfokú hatóság az elsőfokú határozat indokolásában (5. oldal utolsó bekezdésétől a 7. oldal negyedik bekezdéséig terjedően) a vonatkozó bírósági gyakorlat hivatkozásával egyidejűleg részletesen kifejtette, hogy a Médiaszolgáltatót terheli felelősség, hogy a közönséghez eljuttatott tartalmak (jelen esetben) a hallássérültek számára hozzáférhető műsorszámokra vonatkozó előírásoknak eleget tegyenek. A kábelszolgáltatóknál felmerülő esetleges technikai hibákra a Médiaszolgáltató nem hivatkozhat, amennyiben úgy véli, hogy e szolgáltatók tevékenységéből kára vagy hátránya származik, ezzel kapcsolatos igényét jelen hatósági eljárástól elkülönülten érvényesítheti (ld. Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 23.K.30.076/2013/13. sz. és 3.K.33.334/2013/6. sz. ítéleteit).

A fentiekre tekintettel a másodfokú hatóság megállapította, hogy az elsőfokú hatóság e körben a tényállást kellő alapossgal feltárta, az elsőfokú határozatban foglaltak helytállóak, így a Médiaszolgáltató 2016. január 17-én, 28-án, február 20-án, március 4-én és 10-én, összesen kilenc alkalommal megsértette az **Mttv. 39. § (2)** bekezdésében foglalt rendelkezést.

II. Az Mttv. 39. § (5) bekezdésében foglaltak sérelme

Az elsőfokú hatóság megállapítása szerint a Médiaszolgáltató 2016. január 11-én, 17-én, február 16-án és március 29-én, összesen négy alkalommal megsértette az **Mttv. 39. § (5)** bekezdésben szereplő előírást, amely szerint a feliratozással megkezdett műsorszámot a Médiaszolgáltató köteles annak teljes időtartama alatt felirattal ellátni.

Az **Mttv. 39. § (5)** bekezdésének megsértése vonatkozásában megállapítható, hogy az elsőfokú hatóság a kifogásolt műsorszámok kapcsán helyesen és részletesen rögzítette az elsőfokú határozat mellékletének 15., 16. és 17. oldalain szereplő B) pontjai alatt, hogy mely – egyébként segédlettel ellátott – műsorszámok alatt mely időintervallumokban, és milyen időtartamokban hiányzott a felirat. A jogszabály világos és egyértelmű előírást fogalmaz meg a tekintetben, hogy amennyiben egy műsorszámot a médiaszolgáltató feliratozással vagy jelnyelvi tolmácsolással ellátva kezd el sugározni, akkor a segédletet köteles annak teljes időtartama alatt biztosítani.

Nem megalapozott a Médiaszolgáltató azon érve, amely szerint a hiány időtartamának zavaró voltát annak figyelembevételével kell megítélni, hogy a műsorszám – melyben a hiány előfordult – milyen hosszú. Helytállóan utalt arra az elsőfokú hatóság, hogy például a 34 vagy 33 másodperces hiány ugyan nem tűnik soknak egy mintegy félórás hírműsorszámban, azonban e hiányok mindkét esetben egy teljes hír feliratozását – illetve annak hiányát – jelentették (2016. január 17-ei és február 16-i „Híradó”). Ezen túlmenően azonban a másodfokú hatóság utalni kíván arra a tényre, hogy az **Mttv. 39. § (5)** bekezdése értelmében a – feliratozással megkezdett – műsorszámot annak *teljes időtartama alatt* kell feliratozni, függetlenül annak hosszától.

Erre tekintettel a másodfokú hatóság megállapította, hogy az elsőfokú hatóság a tényállást e körben is kellő alapossgal feltárta, az elsőfokú határozatban foglaltak helytállóak, így a Médiaszolgáltató 2016. január 11-én, 17-én, február 16-án és március 29-én, összesen négy alkalommal megsértette az **Mttv. 39. § (5)** bekezdésében foglalt rendelkezést.

III. Az Mttv. 39. § (6) bekezdés második mondatában foglaltak sérelme

Az elsőfokú határozatnak a feliratozás pontossága és szinkronitása kapcsán tett megállapításai vonatkozásában elsődlegesen rögzíthető, hogy az elsőfokú hatóság valamennyi esetben jogszerűen állapította meg, hogy az elsőfokú határozat mellékletében bemutatott esetek egyike sem tekinthető olyannak, amelyek az **Mttv. 39. § (6)** bekezdés

második mondatában szereplő „rövidített összefoglaló”, illetve a **(7)** bekezdés szerinti „ésszerűen elvárható pontosság és szinkronitás” követelményeinek eleget tettek volna.

Az elsőfokú határozatból világosan kiderült, hogy az elsőfokú hatóság a tárgyi jogsértéseket egyenként vizsgálta, és helyesen értékelte úgy, hogy az elsőfokú határozat mellékletében részletesen ismertetett feliratozási problémák (pl. más volt a szöveg, mint ami elhangzott; mindössze három mondat jelent meg; három összefüggéstelen félmondat jelent meg a feliraton) a műsorszámok megértését akadályozták, illetve hátráltatták. Az elsőfokú hatóság minden esetben külön-külön rögzítette, hogy mely okok vezettek a feliratok pontosságára, illetve szinkronitására vonatkozó követelmények sérelméhez, feltüntetve a kifogásolt műsorrészek egyes műsorokon belüli kezdő és befejező időpontját egyaránt. Ezek a tények pedig egyértelműen alátámasztják, hogy a feliratozás ilyen módja akadályozta, hátráltatta a műsorok történéseinek érthetőségét, követhetőségét.

Az elsőfokú hatóság az **Mttv. 39. § (7)** bekezdésében foglalt előírásokat is figyelembe vette vizsgálata során, ennek megfelelően az elsőfokú határozat helytálló megállapításokat tartalmaz. Nem fogadható el a fellebbezésben foglalt azon álláspont, miszerint az érintett élő műsorok eleget tettek az ésszerűség követelményeinek, ezen elvárásoknak ugyanis a fentiekben, valamint az elsőfokú határozat mellékletében szereplő megállapítások alapján nyilvánvalóan nem feleltek meg. Tárgyi esetekben tehát nem minimális felirat-csúszások miatt, hanem az elhangzott szövegtől eltérő tartalmú, néhol az egyébként önmagában is értelmetlen felirat megjelenése miatt állapította meg az elsőfokú hatóság a jogsértés elkövetését.

A feliratozás olyan módon történő átszerkesztése, amely során a Médiaszolgáltató más szavakkal, kifejezésekkel igyekszik visszaadni az elhangzottak értelmét, még az Mttv. 39. §-ának 2015. január 1. napjával megváltozott rendelkezései fényében sem jogszerű. A szövegértelmezés ugyanis szubjektív természetű, azaz annak megítélése, hogy a Médiaszolgáltató az elhangzott szöveghez képest más szavak feliratozásával teljes mértékben visszaadja-e egy adott mondat értelmét, szubjektív kérdés. A másodfokú hatóság álláspontja szerint éppen ezen oknál fogva kell a Médiaszolgáltatónak arra törekednie, hogy – lehetőség szerint, figyelembe véve egyebek mellett az élő adás korlátait – pontosan illeljen visszaadni azt, ami elhangzik.

A másodfokú hatóság nem tartja helytállónak a Médiaszolgáltató fellebbezésében foglalt azon álláspontját, amely szerint a felirat tartalmi szempontból nem tartalmazott lényegi eltérést a képernyőn megjelenítettekhez képest, és pusztán az esetleges rövidítést találta zavarónak a hatóság. Ezzel szemben megállapítható, hogy az elsőfokú határozatban kifogásolt műsorrészek nem apróbb eltérések, rövidítések miatt valósítottak meg jogsértést, hanem olyan feliratok, feliratrészletek miatt, amelyek nem biztosították maradéktalanul a hallássérültek számára a műsorban egyébként elhangzottak felirat útján történő követését és megértését.

A Médiaszolgáltató fellebbezésében hivatkozott a 2015. január 1. napjával hatályba lépett jogszabályváltozásokra. Ennek kapcsán a másodfokú hatóság szintén arra kíván utalni, hogy noha az eljárás tárgyát képező jogsértések elkövetésekor az Mttv. hatályos szövege már valóban tartalmazott olyan előírásokat, amelyek bizonyos speciális esetekben (élő műsorok, felirat egyidejűleg nagy terjedelme) lehetővé teszik az ésszerű, értelmes rövidítések alkalmazását, mindezt azonban kizárólag abból a célból, hogy az a műsorszám megértését, követhetőségét elősegítse. Tárgyi esetekben azonban nem ez történt: az elhangzott szövegtől teljesen eltérő, egyes esetekben értelmetlen félmondatokat tartalmazó felirat megjelenése kapcsán alaptalan azt állítani, hogy az a hallássérült személyek számára jobban elősegítették a műsorok megértését és követhetőségét, mint a teljesen pontos és az elhangzottakkal szinkronban álló segédlet.

A fentiek alapján a másodfokú hatóság megállapította, hogy az elsőfokú hatóságnak az **Mttv. 39. § (6)** bekezdés második mondatában foglalt rendelkezés megsértésére vonatkozó döntése szintén jogszerű.

IV. A kiszabott szankciókra vonatkozó megállapítások

A Médiaszolgáltató fellebbezésében az ismételtség megállapításával kapcsolatban előadott kifogása tekintetében a másodfokú hatóság utalni kíván arra, hogy az elsőfokú határozatban foglaltak szerint az ismételtség a tárgyi ügyben is fennállt, hiszen a Médiaszolgáltató ugyanazon, a hallássérültek médiafogyasztását elősegítő jogszabályi rendelkezéseket sértette meg, mint amelyeket a 2015. január 1-jétől hatályos törvénymódosítást megelőzően az Mttv. már tartalmazott. Helytállóan állapította meg az elsőfokú hatóság, hogy a tárgyi rendelkezések lényege ugyanis nem a számozásuktól függ, hanem a tartalmuktól.

Ha tehát egy jogszabályváltozást követően az Mttv. 39. §-án belül az egyes rendelkezések új vagy más bekezdésekbe (pontokba) kerülnek, nem befolyásolja annak megállapíthatóságát, hogy a Médiaszolgáltató ugyanolyan jogalapon, ugyanazt a tartalma szerint meghatározott jogszabályi rendelkezést sértette meg, mint a jogszabályváltozás bekövetkezése előtt. A jogsértés ismételt megvalósulását nem befolyásolhatja, hogy a jelen esetben megállapított törvényi előírás tartalmának érdemi megváltozása nélkül, pusztán annak számozását érintő törvénymódosítás lépett időközben hatályba. A Médiaszolgáltató kötelezettsége e tekintetben érdemben nem módosult – sőt, bizonyos tekintetben enyhült –, az Mttv. 39. §-ába újonnan beiktatott rendelkezéseknek köszönhetően módosult számozás pusztán e tényre tekintettel nem hagyható figyelmen kívül. Amennyiben elfogadnánk a Médiaszolgáltató érvét, úgy a ténylegesen ismételt jogsértés esetén nem lennének alkalmazhatók a súlyosabb szankciók, pusztán a számozás megváltozása miatt (de a jogszabályi előírás tartalmának változatlanul hagyása mellett), így azoknak a további jogsértésektől való visszatartó ereje sem valósulhatna meg, ami nyilvánvalóan ellentétes a szabályozás koncepciójával.

Az ismételtség vonatkozásában nincs relevanciája az Mttv.-t módosító 2014. évi CVII. törvényhez fűzött indokolásnak, hiszen az ismételtségre vonatkozó törvényi rendelkezést e módosító törvény nem érintette. Téved a Médiaszolgáltató, amikor fellebbezésében azt állítja, hogy miután az indokolás kizárólag a kvóta vonatkozásában tér ki a folyamatban lévő hatósági eljárásokra, az Mttv. 39. § (4) bekezdésén kívül minden esetben tiszta lappal indult a 2015. év. A Médiaszolgáltató által hivatkozott törvényi indokolás arra vonatkozik, hogy miután a törvény elfogadásakor, illetve hatályba lépésekor a 2015. évet megelőző időszakokra vonatkozóan is folyamatban voltak hatósági és bírósági eljárások, ezért szükséges volt a 2012-2014. évi időszakokra vonatkozó kötelezettségeknek a törvényben való „megtartása”. Vagyis, teljesen alaptalan a Médiaszolgáltató arra vonatkozó következtetése, hogy a törvényt indokolásában szereplő mondatra hivatkozással a 2015. évet megelőző jogsértések ne lennének figyelembe vehetőek. (Ezen álláspont a bírósági jogalkalmazásban is megerősítést nyert, ld. pl. a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 13.K.30.905/2016/3. sz. ítéletét.)

A Médiaszolgáltató fellebbezésében kérte továbbá, hogy amennyiben a másodfokú hatóság az elsőfokú hatósággal egyezően megállapítja a jogsértés tényét, a kiszabott bírságot a jogsértések csekély súlyára, illetve az ismételtség hiányára törölje. Ezzel kapcsolatosan a másodfokú hatóság rögzíti, hogy a Médiaszolgáltató érvei nem megalapozottak.

Az elsőfokú hatóság a bírság-szankciók kiszabása során jogszerű értékelést végzett, amikor számba vette a Médiaszolgáltató korábbi jogsértéseit, illetve azok tárgyi eljárásban megvalósult esetszámait. Helytálló megállapításokat tartalmaz az elsőfokú határozat a tekintetben is, hogy az egyes jogsértéseket nem értékelhette csekély súlyúnak, továbbá – a

fentiekben is kifejtettek alapján – az ismételtség fennálltára is tekintettel kizárta az **Mttv. 186. § (1)** bekezdésben foglalt felhívás jogkövetkezmény alkalmazását.

A megállapított szankciók tekintetében a másodfokú hatóság tehát rögzíti, hogy az elsőfokú hatóság az alkalmazott szankció fajtájának és mértékének meghatározása során figyelembe vett, az **Mttv. 187. § (2)** bekezdésben foglalt mérlegelési szempontok okszerű értékelése eredményeképpen – konkrétan meghatározva a mérlegelésben szerepet játszó körülményeket és tényeket – egyaránt jogszerű következtetéseket vont le, döntését megfelelően indokolta.

A fentiekre tekintettel a másodfokú hatóság az **Mttv. 165. § (1)** bekezdése, valamint a **Ket. 105. § (1)** bekezdésében meghatározott hatósági jogkörében eljárva, a már hivatkozott jogszabályi rendelkezések alapján a rendelkező részben foglaltak szerint határozott, és a Médiaszolgáltató fellebbezésének elutasítása mellett az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

Az eljárás során a **Ket. 153. § (2)** bekezdése szerinti eljárási költség nem merült fel.

A jogorvoslatról szóló tájékoztatás a **Ket. 72. § (1)** bekezdés **da)** alpontján, a jogorvoslat előterjesztésére vonatkozó tájékoztatás az **Mttv. 165. § (3)-(4)** bekezdéseiben, a tárgyalás tartására vonatkozó kérelemről szóló tájékoztatás pedig polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény 338. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezéseken alapul.

Budapest, 2016. szeptember 26.

a Médiatanács
nevében

dr. Karas Monika
elnök

dr. Vass Ágnes
hitelesítő tag

Kapják:

- Személyes adat